

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 118

10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 25-6

ĐẾN 1-7-1970

Chủ Nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH

CỬA TIỆM

54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI

24901 - 93801

Wason
DS 531
C9447

Trung Lập và Lời Nói

Đề tài chính trị **TRUNG LẬP** cũng như việc cần thiết phải có **Hòa Bình** ở VN, không phải là những vấn đề mới mẻ gì. Đã lâu, lâu lắm rồi, ông Già De Gaulle mũi lõ, mắt sâu đã nói đến chuyện cần phải trung lập toàn cõi Đông Dương. Nhưng nói cũng như muốn làm một việc, làm sao, bằng cách nào thực hiện được việc đó lại là một cái gì hoàn toàn khác hẳn.

Cả thế giới đồ xô đi tìm Hòa Bình cho Việt Nam, nhưng hai đối thủ chính ở chiến trường

này, vẫn chưa bên nào thực sự muốn hòa bình, chưa bên nào chịu nhận rằng mình có thể sẽ không thủ thắng. Nên cho đến hôm nay, hòa bình tuy được nói đến rất nhiều nhưng vẫn còn là một cái gì xa xôi lắm lắm với dân chúng Việt Nam đỏ máu.

Một số Dân Biểu trẻ lại đặt ra chuyện Trung Lập VN thân Cộng, không thân tư bản. Trung lập tự nó đã không có chuyện thân, hay nghiêng bên này hay bên kia, trung lập mà còn đeo

thêm cái đuôi dài lê thê tức là đã phần nào không còn trung lập nữa. Điều cần nói là có một hai Dân Biểu trẻ, khi giải thích lập trường của họ về kế hoạch Trung Lập mà họ chủ trương, đã mặc nhiên coi Bắc Việt là một quốc gia và Nam Việt là một quốc gia. Họ nói đến "4 quốc gia Đông Dương" một cách ung dung như vấn đề "chia đôi lãnh thổ vĩnh viễn thành 2 nước riêng biệt" đã được thỏa thuận xong, từ khuya vậy.

Người ta nghĩ rằng khi nói

như trên, những người nói ra cũng biết là họ nói bậy, nhưng họ vẫn cứ nói đề nói, nói cho có chuyện nói !! Họ nói đề đồng bào nhớ đến tên tuổi họ trong kỳ bầu bán sắp tới. Nhưng có lẽ họ lầm, vì dân chúng không ngu dốt như họ tưởng. Lời nói là con dao hai lưỡi. Không phải cứ nói là có lợi. Làm cho người đời biết đến tên tuổi mình bằng cách nói bậy tức là một cách tự chôn vùi tên tuổi mình vậy.

Ngày Quân Lực

Ngày quân lực năm nay không có diễn binh. Bởi lẽ sự tranh đấu gạ lựu đạn khói. Đáng lẽ, khi quân lực ta trưởng thành, một mình vượt biên giới, đánh Cộng quân chạy có cờ tại Cam bu Chia, lập những thành tích đáng kể thì cần phải phổ trương Sức Mạnh Thật. Để chứng minh rằng sắp có hòa bình. Hòa bình chỉ có thể đến với ta nếu ta thật sự mạnh. Giặc thay, vì đấu tranh, tranh đấu Sức Mạnh Thật ấy đã chỉ trưng bày giới hạn ở sân Hoa Lư.

Ngày quân lực năm nay, quân lực ta bị bôi bần. Con Ong muốn nói tới ba tiếng Lính Đánh Mướn mà hai gã dân biểu Phan Xuân Huy, Nguyễn Hữu Chung đã phát ngôn có chủ đích. Lính ta sang Cam bu Chia diệt Cộng là thứ lính đánh mướn cho Mỹ! Không ai nở chup mũi ai nhưng ba tiếng lính đánh mướn là danh từ thông dụng của Hà Nội chứ quân đội đồng minh sát cánh với quân đội ta chiến đấu chống Cộng Sản xâm lăng miền Nam. Ngôn ngữ Cộng Sản quả thật đã được lưu dụng tại miền Nam chống cộng.

Người ta đã đảo "để quốc Mỹ xâm lược" ngay tại Saigon và nay, người ta nhục mạ quân đội chống Cộng tại Hạ Viện nơi người ta soạn thảo Hiến pháp và Hiến pháp đặt Cộng Sản ra ngoài vòng pháp luật. Chưa thấy quân đội tỏ thái độ. Cũng chưa thấy nhà nước tỏ thái độ. Xương máu của những đứa con thân yêu của tổ quốc được tưới bằng chất nước vàng hôi thúi rỉ ra từ những cái miệng đi điếm chính trị ư?

Con Ong không tin nhà nước nhu nhược. Cũng không tin quân đội Việt Nam Cộng Hòa lảng tránh để bọn chính khách trốn lính muốn chửi lính cứ việc chửi. Không tin, nhất định thế. Nhưng những người có con, cháu, em, bạn bè thân thích đang chiến đấu diệt Cộng ở Cam bu Chia đã bị xúc động. Và cảm thấy mình bị nguyên rủa.

Công việc đánh Cộng bên Cam bu Chia là cốt làm suy giảm lực lượng địch tại nước nhà là đồn địch phải buông súng ngời vào bàn hòa đàm nghiêm chỉnh để Hòa Bình tới nhanh, được coi là công việc đánh mướn thì nản thấy mẹ. Người ta đã diễn tả 50 đồng phụ trội một ngày lương lính tiểu Cộng trên đất Miền như một sự chia tiền bố thí một cách đê tiện.

Để làm gì, cho ai, sự bôi bần có chủ đích ấy? Con Ong nghĩ rằng chính những người cầm súng bảo vệ non sông phải bắt hai gã dân biểu Phan Xuân Huy, Nguyễn Hữu Chung giải thích.

Ngày quân lực năm nay, quân đội được đền ơn bằng thành ngữ chó đẻ: Lính Đánh Mướn. Có thể chịu đựng cay đắng đến cái nước ấy chăng, những người lính chiến?

Trong một cuộc họp báo do tòa Đại Sứ Việt Nam ở Nhật tổ chức, khi phóng viên già của hãng UPI hỏi một nhà dân biểu:

— Ông nghĩ gì về một nền hòa bình ở Việt Nam?

Nhà dân biểu i tờ rít của chúng ta đã phùng mang trợn mắt đầu thối:

— Nước tôi có bốn nghìn năm văn hiến...

đàn anh đòi lập với nhà bếp

Đồng ý với dân biểu Nguyễn Văn Ân rằng cái sự chửi bới nhau nó là sinh hoạt cũ rích ở nghị trường thiên hạ. Xứ Ba Tây rút dao lựu đạn. Xứ Đại Hàn ném cứt vào mặt nhau vân vân... Ba Tây là giống dân không có gốc gác lịch sử lập quốc. Đại Hàn vốn là nòi Di cùng với nòi Hán, là nòi giống khoái hục hặc, thô lỗ.

Việt Nam ta có những ngót năm nghìn năm văn hiến. Dân Việt Nam là dân nho nhã, hiếu hòa, ghét bạo động. Cứ xem con số bạo động giữa đường mà phán xét dân tộc Việt Nam. Dân Việt Nam chỉ đứng ngắm bạo động trong một tư thế thần nhiên giải trí và "ra về thơ thới hân hoan".

Nay các ông dân biểu bày trò đấm đá, chửi bới bạo động ngay tại nghị trường và bảo nó...hời mới lạ thôi. Tôi đêch tin. Chúng tôi thường nghĩ rằng chỉ ở nơi chợ búa mới xảy ra trò đ. m. nhau, đồ trò thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Các ông, những người đại diện dân chúng văn hiến mà đ. m. nhau loạn xạ ngẫu thì có khác gì các ông đ. m. dân tộc này.

Lại còn đập phá bàn ghế, bẻ vỡ mi cò, ăn cắp chuông cà rem! Chồng đối khác với đ. m. nhau. Và đối lập không bao giờ là... ăn cắp. Các ông đã từng bôi bần dân tộc nhiều rồi. Lần này thì các ông trát cứt vào mặt dân tộc.

Vừa vừa thôi. Như ông Đinh Văn Đệ, ông Trần Công Quốc, ông Khiếu Thiện Kế vân vân, đã là cái chó gì mà cứ sợ đất nước diệt vong vì một dự luật ngắt ngư. Phó Tổng Thống thiên tài và cách mạng xe đạp của chúng ta đã phán rằng "5 tháng thì làm được quái gì". Đúng. Nếu 5 tháng không đưa tổ quốc lên đài vinh quang thì "dự luật chương trình" cũng khó đưa tổ quốc đến hiệu may Tô Bia.

Cứ tà tà. Chồng đối đến đem mẹ nhau ra mà đ. loạn châu chấu rồi dự luật nó vẫn thông qua nhờ võ Trần Hưng Đạo xanh, đỏ thì chửi lảm.

Nhân danh một kẻ đã thí hủi phiếu cho các ông, tôi long trọng yêu cầu quý ông chấm dứt hành vi đ. m. nhau tại Hạ Viện. Nơi ấy, không thể vừa đánh võ lười vừa đánh võ C. Hãy trả cái chuông cà rem cho cụ Nguyễn bá Lưong.

Khi bọn Khỉ diễn trò khỉ tại Hạ Viện

LỤC XI

TIÊU ĐOÀN KẾT TRƯỚC ĐÃ

Sau 2 năm trời không nhìn mặt nhau, mới đây Đức Vua đã tiếp ông Nghị Trần Văn Đôn. Cuộc tiếp xúc theo lời nói lại của «bà mối» Nguyễn Phước Đại thật vô cùng cởi mở, vẫn theo lời bà mối, chỉ cần vài giờ gặp gỡ thôi, bao nhiêu hiểu lầm từ trước tới nay giữa hai người, vốn là hai cựu tướng lãnh đã được xóa bỏ. Theo ông Nghị Đôn, ông chẳng hiểu làm gì ông Thiệu cả, chỉ có ông Thiệu hiểu lầm ông qua các báo cáo láo, báo cáo của những anh thích lấy điểm với nhà Vua nên bịa chuyện bừa bãi, vô tình gây chia rẽ và gây thù hận. Chính ông Nghị Đôn cũng đã nói thẳng với nhà Vua chuyện ông nghe được là có bản báo cáo tường trình việc ông đi thăm Đài phát thanh gì đó rồi nói "xấu" nhà vua. Nhưng nào ông đâu có đi thăm mà nói xấu, và lại «ai mà con nít như vậy bao giờ». Cả nước đều biết ông Thiệu đa đoan công việc, là m sao nhìn hết mọi việc cho rõ ràng, nên phải đọc báo cáo để biết, nhưng đọc phải các loại báo cáo láo như trên thì... quả thật nguy hiểm.

Ông Thiệu vốn chủ trương Đại đoàn kết Quốc gia chấp nhận đối lập không... làm lợi cho C.S. Trong cuộc tiếp xúc trên, ông Nghị Đôn đã xác nhận trước ông Thiệu là ông đối lập... không làm lợi cho C.S; và ông Đôn cũng không có đứng giữa như thiên hạ đồn. (Như vậy là đối lập đúng ý ông Thiệu).

Nước Giao Chỉ từ bao năm nay đã khốn khổ, khốn nạn vì giặc chia rẽ. Hai ông Thiệu, Đôn cũng vô tình bị giặc chia rẽ phá hoại. Nay các ông ngồi xích lại được với nhau thì còn gì mừng hơn? Chúng ta chưa Đại đoàn kết ngay được, thì «tiêu» đoàn kết trước đã. Con Ong chúc hai ông từ nay sẽ không còn hiểu lầm nhau, hai ông hãy bắt tay làm việc chung cho nước, như ngày hai ông bắt tay hạ bệ bạo chúa Ngô Đình Diệm.

CHỌN MẶT GỬI VÀNG

Tuần này, CON ONG giới thiệu với bạn đọc, và cũng là cử tri kỳ bầu cử Hội Đồng Thị Xã Toàn Quốc, những tên tuổi ứng cử viên đáng được các bạn tin cậy.

— Bác sĩ Lý Hồng Sen; ứng cử Đơn vị 5 Đô Thành Saigon, dấu hiệu 3 năm tay.

— Trung Tá Hải Quân Nguyễn Trọng Hiệp, ứng cử Quận 9 Đô Thành Saigon, dấu hiệu Mặt Trời Mọc.

— Ký giả Tô Văn Bùi Bá Nhân, ứng cử Quận 3 Đô Thành Saigon, dấu hiệu Cây Viết.

— Ký giả Phạm giật Đức, Chủ Nhiệm Tuần Báo Luật Ciang Hồ và Bạn Trẻ, ứng cử quận Gò Vấp.

— Đại úy Phạm chí Linh, nguyên giáo sư trường Hưng Đạo kiêm ký giả, ứng cử quận Tân Bình, Gia Định.

— Thiếu tá Lưu Văn Vinh, ứng cử Thị Xã Vũng Tàu.

— Ký giả Lê Minh, tức quân nhân Lê Văn Minh ứng cử đơn vị Vĩnh Xương, Khánh Hòa, dấu hiệu Đèn Dầu và Cây Viết.

THIÊN NGÀ

49A, Trần Hưng Đạo, VŨNG TÀU

Du khách muốn đổi gió tại Vũng Tàu, muốn được hưởng đầy đủ sau những giờ phút đùa giỡn với sóng biển, thì nên lại nhà hàng THIÊN NGÀ để thưởng thức những món ăn Tây, Tàu và Việt do đầu bếp chuyên nghiệp đảm nhiệm

ĐẶC BIỆT MỖI TỐI TỪ 20h ĐẾN 24h

đều có trình diễn văn nghệ với ban vũ SEXY THIÊN NGÀ và nam nữ Ca sĩ: PHƯƠNG LINH, THU SƯƠNG, NHƯ LAN và NGỌC SƠN... những giọng ca trầm, ấm sẽ làm cho quý vị hài lòng.

Đố chơi đề chọc

LTS.— Tuần trước toán Nàng Bi có hơi trội, nên tuần này các toán Nhi Đồng và Tham Sân Si phải với võ tăng cường, thay đổi thành phần tí tinh. Từ trên khán đài nhìn xuống, chúng tôi thấy trong hàng ngũ Tham Sân Si có thêm một nhà Sư mới «đi» Mèo về, còn trong toán Nhi Đồng cũng thêm một cậu đội Hiệp nhì này chắc sẽ có sát phạt ác ôn đây...

Boong!...

CÓ GÌ ĐÂY ?

Hỏi : Đố biết bản «Dự luật chương trình» có phải là bài Hịch của đức Trần Hưng Đạo không, mà sao nhóm cậu Sáu Long An và bà Nin Đé sốt sáng ở kê quá vậy ?

Nhi Đồng : Chuyện gì không biết chứ cái vụ này tụi em rành quá ! Luôn luôn những dự luật đóng triện Rồng đều là Hịch Trần Hưng Đạo, từ hồi nào đến giờ tụi em được ông Dược Sư phát hoai nên còn lạ gì ?

Tham Sân Si : Mồ Phật ! Có vụ đó thật sao ? Nếu thật thì có hơi đáng tiếc cho những nhà tu hành không được dịp vô đó giờ tay đóng góp cho chương trình sớm ra đời, và cũng để rước Đức thánh Trần về chùa luôn thể.

Nàng Bi : Các em Nhi Đồng lỗ mũi chưa sạch chỉ được cái ăn nói hồ đồ, gây hoang mang. Cậu Sáu, bà Nin Đé và Com-ba-nhi đều là những người yêu nước yêu đời nên mới lo cho chương trình được thông qua sớm sớm vậy thôi, chứ chẳng lẽ để Người phải xách gó ra đi sao ?

Cáp Dưỡng : Hà tất gì phải nhờ vả tới oai của Đức Trần Hưng Đạo. Nếu cần, chỉ việc cho một ông Sáu Lèo «đo» lên ngồi trên lầu ngó xuống là xong ngay ý mà !

Ban Giám Khảo : Mấy toán Tham Sân Si, Cáp Dưỡng trả lời xa đề đến mấy ki lô mét. Chỉ có Nhi Đồng đúng là rành vụ này hơn hết : 5 điểm !

GÀ NÀO THẮNG ?

Hỏi :— Trong cái trận «đá gà mái» ở nhà Hát giả tí như đừng có ai can ra, đố biết gà nào sẽ thắng ?

Nàng Bi.— (lại tranh nói trước) Gà «Nin Đé» thắng chắc như bấp. Xin nhớ gà này nội lực vô cùng thâm hậu nhờ đã được «Hấp tinh đại pháp» và đã hút hết chân khí của gà tồ !

Tham Sân Si.— Theo như sự hiểu biết của các bạn tăng đây thì gà «Lá Đò» vốn ăn chay trường nên tâm hồn sáng khoái, càng đá lâu càng dẻo càng dai, cuối cùng chắc sẽ thắng.

Cáp Dưỡng—Thắng bại chưa biết đâu, chứ nếu trận đá kéo dài thêm một lát nữa là tụi tôi sẽ no con mắt. Khỏi tốn tiền mượn mấy em vũ «lá đò» vô trong câu lạc bộ biểu diễn riêng cho tụi tôi coi.

Nhi Đồng.— (áp úng mãi mới dám nói) Thú thật là vụ này khó nói quá... vì đôi bên đều là chị em nhà... chị em ta cả...tụi em chẳng biết bên gà nào bỏ gà nào ?

Ban giám khảo.— Ba toán sau này chẳng chịu bỏ vài chục tí ra đọc báo nên trật bậy hết... Nếu đọc báo thì đã thấy gà «Lá Đò» khốc hu hu... Toán Nàng Bi thông thạo võ nghệ lắm : 5 điểm !

BẮT TƯƠNG PHÙNG ?

Hỏi.— Sau bữa ăn sáng, quý vị thấy giữa hai vị chủ nhân «Lưỡng long châu nguyệt» và «Độc long đàm», tình hình ra sao ?

Nàng Bi.— Dưới ánh mặt trời, không có gì mới lạ. Vị chủ nhân «Độc long đàm» vẫn tự nhận là tôi trung của chủ nhân «Lưỡng long châu nguyệt». Và lại cứ 10 điều mà chủ nhân «Độc long đàm» nói, cũng đã có tới 3,4 điều được chủ nhân «Lưỡng long châu nguyệt» nghe rồi !

Tham Sân Si.— Làm gì có chuyện «vô duyên đối diện bắt tương phùng» như thiên hạ đồn đãi. Vì nếu có, chắc hẳn phải để ra một hiến chương mới, xé hiến chương cũ, như bòn giáo đây mới đúng !

Nhi Đồng.— Không có lừa sao có khói ? Ờ ra cũng phải là cờ đến tay, chủ nhân «Độc long đàm» mới phát lia lia như thế chứ !

Cáp Dưỡng.— Chỉ được cái ăn ốc nói mò cả lũ. Đây chỉ là mở màn một chuyến bay đua giữa Hai Rồng và Một Rồng kéo dài tới năm 1971, mới dứt đó mà !

Ban giám khảo.—Cáp dưỡng có lý hơn cả : 5 điểm!

TÀI TỬ NÀO ?

Hỏi.— Đố biết trong nền điện ảnh Giao Chi, tài tử nào đóng vai chánh nhiều nhất ?

Cáp Dưỡng.— Tài tử kiêm phi công Lê Quỳnh. Anh chàng này từ ngày đóng phim đến nay toàn đóng vai chánh.

Nhi Đồng.— Văn Hùng. Anh chàng đẹp trai này cũng chuyên môn đóng vai chánh, và lại đóng nhiều phim hơn Lê Quỳnh. Đáng kể nhất là Lâm Sanh Xuân Nương, Lý chơn Tâm cười cười.

Nàng Bi : Đúng ra phải là Kiều Chinh, bằng chứng là Kiều Chinh vừa được Tổng Thống tặng giải thưởng nữ tài tử xuất sắc.

Tham Sân Si.— Không. Người đó chính là Thâm Thúy Hằng ! Chao ôi, cứ nghĩ đến Thâm Thúy Hằng là bản đạo đây lại muốn tu thêm chín kiếp nữa !

Ban Giám Khảo.— Sai bét cả. Tài tử đó là Đức Dzua của chàng Kiều Phong trong Vương Quốc Việt... Xin nhắc lại là Đức Dzua này chỉ toàn đóng phim Thời Sự Gratuit mà thôi !

« QUẠT » GIỎI NHẤT ?

Hỏi : Đố biết ở xứ ta có vị Quân Sư nào «quạt» cử nhất ?

Cáp Dưỡng.— (gắt um lên) Làm gì có quân sư nào cử. Toàn là đồ ăn hại đại nạt cả.

Nàng Bi : Ấy chết ! Cũng có chứ. Ví dụ như vị Quân Sư đã quạt cho Người cây có ruộng, quạt thành «một ngày sung sướng nhất đời tôi»

Nhi Đồng.— Theo chúng em thì chỉ có Dược Quân Sư là đáng kể, vì ông ta đã quạt bằng Hịch Trần Hưng Đạo giúp cho biết bao nhiêu là Dự luật được ô kê.

Tham Sân Si.— Dưới con mắt của các bạn tăng, thì quân sư nào đã quạt nổi vụ Hỏa Thiêu Hồng liên tục mới đúng là quốc sư.

Ban Giám Khảo.— Văn chỉ có Nàng Bi là tài tình hơn hết : 5 điểm nữa !

(Đến đây các toán kia đập bàn la ó ầm ầm : Ban giám khảo nâng bi Nàng bi ! Một số ào lên bàn giám khảo chất vấn. Ban giám khảo lúng lúng bèn bắt chước cụ Lương đi một vòng tàu mã... Cuộc tranh tài bị tạm ngưng ngang xương...)

địa ngục môn

TRANH ĐẤU BẠO ĐỘNG ĐÃ CÓ KẾT QUẢ RẤT CỤ THỂ

Mới đây, Thông Tin viên THT có loan một cái tin không có tí ti ông cụ nào ích lợi cho nhóm SVHS bạo động ở khu Cường Đê trong các ngày 14,15,16-6.

Theo bản tin thì các SVHS bạo động đã chiếm cứ khu trường Dược làm an toàn khu để chiến đấu với lực lượng dùi cui. Trong thời gian trú đóng tại đây, các người anh em SVHS bạo động đã phá tanh banh, tành bành cái Cầu Lạc Bộ trường Dược, bựa mười mấy kết xá xí và nhất là cầm nhảm của ban nhạc trường Dược ba cây đàn điện và một dàn trống.

Tin được một số báo đăng tải. Bạn Kép Độc của báo TT trích đăng nguyên văn mẫu tin thay thế cho một mẫu phiếm luận.

Tất nhiên dự luận rất hoang mang. Và trong nhân gian có kẻ tin kẻ ngờ : Kẻ tin thì cho rằng trong nhóm SVHS bạo động đã có những phần tử trộm cắp trà trộn để thừa nước đục thả câu, cũng giống như các ông bà chính khứa «ăn chia» đã bu quanh các lực lượng tranh đấu để kiếm chác.

Kẻ ngờ thì nghĩ rằng : vô lý ! SVHS là những con nhà có học, đâu có thể chơi trò...cầm nhảm như thế được. Cũng không thể có bọn trộm cắp trà trộn. Anh em SVHS bạo động rất sáng suốt và kỹ càng. Kẻ vô can đi qua đường Cường Đê còn bị anh em chặn xét người và hỏi giấy, huống chi quân trộm cắp. Chắc là tin xuyên tạc.

Nhưng có điều lạ là cho tới nay vẫn không thấy nấy người anh em SVHS bạo động lên tiếng đính chính. Thông thường người ta hay nghĩ...«im lặng là công nhận» Hai hôm sau, bạn Kép Độc của TT lại ghi được mẫu tin thứ hai do một độc giả gọi điện thoại tới cho biết.

Theo tin này thì, ngoài vụ phá phách và cầm nhảm kê trên, các người anh em SVHS bạo động còn bẻ khóa cửa phòng ông khoa trưởng và phòng ông tổng thư ký trường Dược. Các anh em lại sợ có mặt vụ trốn trong ngăn kéo bàn ông TTK bên phá luôn ngăn kéo này ra nhưng không có mặt vụ, mà chỉ có một lô Đức Trần Hưng Đạo trị giá 15 xín. Số tiền này bằng 3/4 lương ông TTK trường Dược.

Các người anh em đã tịch thu hết các Đức Trần

Đạo coi như chiến lợi phẩm. Tuy nhiên môn chiến lợi phẩm này người ta không thấy các người anh em SVHS bạo động mang ra triển lãm.

Nếu cả hai sự kiện trên đây đều có thực thì phải khách quan mà công nhận rằng tranh đấu bạo động quả có lợi và có...kết quả thật và nếu vậy thì sự kiện vụ khống chủ UBBVQS kêu gọi SVHS bạo động hằng hơn nữa là rất đúng. SV Thống quả là người biết «nhìn xa trông rộng».

LUẬN VỀ ĐẢNG DÙI CUI VÀ NGHỆ THUẬT... CHAY

Ở bất cứ Quốc Gia nào—kể cả Áng lờ xứ mà phú lít không bao giờ xài súng—đảng Dũi Cui đều không mấy được cảm tình của quần chúng lý do rất dễ hiểu dũi cui có bốn phận thì hành luật pháp, giữ gìn an ninh và duy trì trật tự công cộng.

Do đó các đảng viên dũi cui bó buộc phải «làm phiền» dân chúng, dù là làm phiền một cách hợp tình hợp lý.

Chẳng hạn một người dân lái xe vượt đèn đỏ; sự vi phạm đã hiển nhiên nhưng liền bị anh em dũi cui biên phạt, người vi phạm vẫn lấy làm một sự phiền lòng.

Hoặc một người toan đầu đại xe ở một nơi có bảng cấm, bị anh em dũi cui thổi còi đuổi đi, người bị đuổi tuy không bắt măn, cầm thù, nhưng cũng khó chịu.

Nói tóm lại, đảng Dũi cui luôn luôn là tượng trưng cho một sự «kỳ đà cản mũi» đối với tính thích được tự do bừa bãi vốn sẵn có trong mỗi con người.

Tuy nhiên, nói như thế không có nghĩa là đảng Dũi cui hơi... thừa. Trái lại, trên thực tế, xã hội nào cũng vẫn cần có một đảng Dũi cui ! Ở một xã hội nhem nhuốc như xã hội Anamta hiện nay lại càng cần có một đảng Dũi cui có thực lực.

Còn đảng dũi cui nói chung tốt hay xấu là do ở chính sách và người lãnh đạo. Trước đây, có một thời gian đảng dũi cui Anamta đã được khen là tương đối tốt đẹp.

Người lãnh đạo đảng dũi cui lúc đó là Đại tá PVL.

Trên đời này không ai có thể làm cho dân chúng thương yêu đảng dũi cui được. Chỉ làm sao cho đảng dũi cui đỡ bị dân thù ghét đã là kỳ công rồi. Ông Đại tá L. đã làm được việc đó và nhờ thế mà ông được về...ngồi chơi xơi nước.

Luận sơ về đảng dũi cui xong thì lại cần phải «tán thối» về một chuyện liên quan tới đảng dũi cui hôm nay.

Sáng 19-6, Đại tá TGD cảnh sát QG đã tiếp 10 đại diện TPB. Trong dịp này Đảng trưởng Dũi cui đã nói với anh em TPB rằng «những đáng tiếc xảy ra là do sự xích mích thù hận giữa hai cá nhân»

Thế này thì lạ thật ! Xích mích cá nhân tức là một sự «lộn xộn» hoàn toàn không có tính cách... công vụ. Thế mà phía «cá nhân» cảnh sát đã về lỗi được hàng trung đội, đại đội kéo đi thanh toán một vụ «lộn xộn cá nhân» thì rõ ràng mấy anh đảng viên dũi cui này vô kỷ luật quá xá.

Thanh toán một vụ «lộn xộn cá nhân», mà các anh em dũi cui dám lấy hàng ngàn trái lựu đạn khói—vốn là của công—để «chơi» với đối phương. Như thế, những kẻ này đã can vào tới «lạm dụng của công xài vào việc tư». Cần phải truy tố ngay những anh này ra tòa.

Đại tá TGD cũng còn xác nhận không ra lệnh cho anh em cảnh sát đàn áp hoặc khủng bố TPB.

Xếp không ra lệnh, mà đàn em tự ý làm là vô kỷ luật, là lộng hành. Các anh này rõ ràng đáng bị trừng phạt. Các cụ ngày xưa có nói rằng «muốn xét rõ một người chỉ huy có tài đức hay không, trước hết hãy xem đám quân dưới quyền ông ta có tính thần kỷ luật hay không».

Đại tá TGD còn hứa với anh em Thương Phế Binh là ông sẽ ra lệnh cho Cảnh Sát kể từ nay mỗi khi gặp TPB thì phải... bỏ chạy.

Không biết Đại Tá TGD nói đùa cho vui hay báo ghi láo. Bọn CO không dám tin Đại Tá TGD có nói câu đó và đã không nói đùa. Bởi nếu lời nói đó có thật và được nói một cách đứng đắn thì chắc chắn từ nay bọn trộm cắp gà và những quân khủng bố VC sẽ giả dạng TPB để «làm ăn» một cách ngang xương khỏi sợ cảnh sát...làm phiền.

Và như vậy từ nay, ngoài các môn học chuyên môn, các anh em dũi cui còn phải học tập thêm môn... chạy. Chưa biết chừng nhờ thế mà nền thể thao chạy bộ của Anamta mai một sẽ khá.

THÔNG CÁO CỦA NHÀ TGD DÙI CUI QUỐC GIA CÔNG GỖ

Nha Tổng Giám Đốc Dũi cui Công gô trân trọng thông cáo : Bọn nha cần tuyển 105 người xung vào ngành Dũi cui trật tự hầu đối phó với các cuộc đấu tranh của anh em TPB.

Điều kiện : 1) Quốc tịch : Công Gô. 2) Học lực : không cần ; 3) Khả năng : phải biết chạy thật nhanh.

Bi chú : Tài giỏi cách mấy mà không biết... chạy thì xin miễn tới, làm mất thì giờ của nhà nước.

CON ONG TRANG 3

NHÀ HÁT NÀY BIẾN THÀNH BẾN XE ĐÒ VỚI LẮM TRÒ NGOẠN MỤC

TIN... ĐỘC

HOÀNG NHAM THÊU LỢM

Hân tin bà chị 'Phước Lớn' làm bà mới, người ta đặt vấn đề :

THÂN TÌNH THÌ KHÔNG THỂ CHỐNG ĐỐI NẾU CHỐNG ĐỐI LÀ CHỐNG ĐỐI... GIẢ VỜ

LỘN MỀ

MAO DIÊN THỌ

Trên nguyên tắc, bọn Con Ong không thích đụng chạm tới các đồng nghiệp, ăn cái gì mà đụng? Nhưng có một sự việc đã xảy ra làm phiền lòng cả làng, nên Con Ong đành phải bẻ ra.

Đó là chuyện tờ báo của nhà Dân Biểu «Guigoz». Ở Nhà hát Tây, Dân Biểu này đóng vai đối lập mí nhà nước. Đó là một điều đáng khen. Bởi vì, còn ít tuổi mà đã biết đối lập ăn tiền thì cũng đã khá lắm.

Đôi khi, ở diễn đàn, người ta thấy nhà Dân Biểu này cũng có mồm chữ nhà nước ra phết.

Đến khi anh ra báo tường rằng anh tiếp tục đối lập mí nhà nước, tiếp tục chửi những bề bối của nhà nước. Không dè trái lại, anh cóc dám chửi, anh quay ra tiếp tay cho nhà nước, chửi những thằng làm báo, bắt kẻ thằng nhà báo đó đối lập hay «song lập» mí nhà nước.

Chẳng những chửi lão lêu, anh DBGuigoz còn chụp mũ kỹ giả. Chắc anh cho như thế là bảnh.

Thế rồi, nhân một bữa điếm tâm do PTT kỳ mời báo chí, anh cũng đã mò tới ngồi đối diện với ông Kỳ, người mà anh vẫn phang tại diễn đàn.

PTT trực tính, đã chỉ vào mặt anh DB Guigoz mà xỉ vả rằng : Báo của ông chỉ chuyên môn xuyên tạc ; Báo của ông là đại... chia rẽ, chứ đại đoàn kết cái nói gì !

Phải hiểu rằng đây là một lời xỉ vả và rất nặng nề đối với những người có liêm sỉ. Cờ hạng bét như Hoàng Nham chẳng may bị chửi như thế một là sẽ đầu khầu tút sứt, hai là đứng dậy bỏ về để tỏ thái độ phản đối.

Nhưng nhà Dân Biểu Guigoz đã làm khác hẳn. Ngồi cúi mặt như chó bị cắt tai, và im thin thít như thịt nấu đông. Chửi sau lưng, chửi vắng mặt, chửi trên báo thì mạnh miệng lắm. Đến khi phải «đối diện» với đối phương thì lại rết run nhát như thỏ đế và hèn như... Mao diên Thọ.

Mẹ kiếp thế mà cũng còn dám vác mặt đi nghênh ngang trong «làng» thì lạ thật !

□ Thế mới biết đàn bà bao giờ cũng khó hiểu, về 'a mua' cũng như về 'pô li tích'.

SÈ GHÈNH

Theo tin các báo thì bà chị «Phước lớn» vừa làm một phát mới mới ngoạn mục. Bà chị đã dàn xếp cho hai đối thủ chính trị là TT Thiệu và me sừ nghị sĩ André Đôn gặp nhau.

Chả biết bà chị đã làm cách nào mà móc được một lúc hai đảng nam nhi vốn đối đầu nhau mà lại sáp vào nhau như thế ?

Trước đây người ta cứ tưởng bà chị đối lập với TT Thiệu. Trong nhiều trường hợp, bà chị đã lớn tiếng công kích TT Thiệu, chống chính

sách của nhà nước, bà chị lại đã cực lực bênh vực DB TNC là người mà TT Thiệu muốn cho đi tù.

Thế mà bỗng dưng bà chị lại trở thành bà mai cho TT Thiệu và me sừ André Đôn, là bà mai tất phải thân tình mí cả đôi bên. Đã là chỗ thân thì không thể chống đối được, vậy những chống đối trước đây chắc là chống đối giả vờ chống lấy đẹp.

Thế mới biết đàn bà bao giờ cũng khó hiểu, cả trong tình trường lẫn chính trường. Nhất là là nghị sĩ đàn bà.

Nếu được nhà nước cứu xét và OK Tướng «Thối mũi» sẽ về nước sẽ có lắm kẻ lại bị «Thối mũi»

SÈ GHÈNH

Theo tin các báo thì tướng «thối mũi» Nguyễn Chánh Thi đang rất nóng lòng về nước chống cộng. Và vẫn theo tin trên, đơn xin hồi hương của ông đang được chính phủ cứu xét.

Tướng Thi trước đây được mô tả như là một người tinh nóng như lửa, nhưng cương trực và giàu tình yêu nước. Năm 1960 ông cùng một số đồng chí, trong đó có Đại tá PVL, đã làm một cuộc đảo chính ông Diệm nhưng hụt, phải lưu vong sang Cam bu Chia.

Tuy nhiên, cái cuộc đảo chính hụt của ông đã khơi mào cho cuộc CM 1963. Trước kia, thiên hạ sợ ông Diệm như cọp, nên chả anh nào dám có ý nghĩ lật ông ta.

Cuộc đảo chính hụt 1960 đã là một liều thuốc kích thích cho những «anh hùng cách mạng» sau này. CM 63 thành công. Tướng Thi về nước, nhưng chỉ được ít lâu, thì mắc bệnh «thối mũi» phải đi Mỹ chữa.

ĐÁNG TÍN NHIỆM

Giới thiệu với bạn đọc các ứng cử Viên Hội đồng Tỉnh trên toàn quốc Có tên dưới đây được tin nhiệm !

- Nguyễn Văn Thọ Ủy.C.V Hội đồng thị xã Đà Lạt
- Ký giả Tô Văn tức Bùi bá Nhân Quận 3 Saigon
- Ký giả Phạm giạt Đức Quận 9 Gò Vấp
- Bác Sĩ Lý Hồng Sen Đơn vị 5 Saigon

♥ CHỈ THIỂU CÓ NHỮNG TIẾNG «Đ.M. — MA CÔ — ĐI NGỰA...» LÀ CHƯA XÀI TỚI.

• DB LÙN XÀI TRÙNG THỐI LAM THỐI ỪM HV. DB THU XÀI NƯỚC ĐÁI, KHAI KHẮM KHAI KHỬ.

♥ HAI NỮ DB UỶ NH LỘN SỤYT NỮA THÌ... T. HỒ CÁ HAI !

NHÀ HÁT TÂY — Chưa bao giờ nhà hát tây lại vui nhộn như trong mấy ngày họp thảo luận về dự luật «luật chương trình».

Các DB đã xài nhiều «món lạ» để thảo luận. Trước hết nhờ lời lẽ thô lỗ tục tằn bản như caca được quý vị mang ra ném vào mặt nhau. Chỉ còn thiếu những tiếng như là «Đ. M — thằng ma cô — con đi ngựa» là chưa được xài tới kỳ dư thì đủ cả.

Có hai DB nổi bật nhất trong phiên họp đầu là người lùn Phan Xuân Huy, và «người chị em ta» Kiều Bạc Mệnh.

Hai người này trước khi đi họp đã thủ sẵn một lọ trụng thối. Riêng người họ Kiều chơi khó hơn. Sáng bành mắt vừa tỉnh giấc, người họ Kiều bèn vào Toilette... để đẩy vào một cái chai (không biết người họ Kiều làm cách nào mà đẩy vào...chai được. Đây có lẽ là một bí mật nghị trường).

Sau đó người cần thận cất chai nước để vào «sac» đoạn phòm đi họp.

Trong phiên họp, sau khi sai hết những đời hay ý đẹp, người lùn bèn lôi trụng thối

ra và ném tưới hột sen vào đối thủ. Nhưng vì lùn tay lại ngắn nên ném không chính xác. Trụng thối thay vì trúng người KTK, thì lại nhè ngay mặt cụ chủ tịch mà bay tới.

Người họ Kiều đóng vai tiếp liệu «pát xê» trụng thối cho người lùn PXH ném.

Trong khi đó thì người trẻ du côn Nguyễn Hữu Chung lên hất đổ bàn chủ tọa đoàn và xấn tay toan đánh vỡ mặt người già Nguyễn Bá Lương, làm người già chạy tốc khỏi. Nhà hát tây biến thành bến xe đò.

Chai nước để của người họ Kiều được để dành tới hôm sau. Nhưng rất tiếc nàng chưa kịp xử dụng thì bị bà giết giặc Trần kim Thoa phát giác. Thế là một trận uỳnh lộn diễn ra. Đàn bà có ngón võ hay nhất là giết tóc xé quần. Cũng may quần của hai đầu thủ đều may bằng vải tốt, nên chưa người nào bị tở hô.

Trong khi đó «luật chương trình» còn chính inh ra đó ; Bác cũng chưa mà thuận cũng chưa.

Cứ cái điều này có lẽ Hành Pháp lại phải tốn thêm một khoản Trần Hưng Đạo nữa thì mới êm.

Y. K. C. O.

HỒI ÔNG PQĐ

Tin của các báo cho biết hiện có lối 2000 Việt Kiều đang sống vất vưởng ở bến xe An Đông, họ bị tống cổ khỏi căn cứ Đồng Tâm về đây.

Tức đây trên nguyên tắc bọn Con Ong đòi hỏi nhà nước phải tiếp cứu giúp đỡ Việt Kiều ở Cam bu chia, nhưng không tán thành chủ trương hồi hương Việt Kiều, nhứt là cho họ về với hai bàn tay trắng.

Nhưng nhà nước cứ làm, và đó là việc của nhà nước. Bọn C.O chán cóc muốn nói nữa.

Nhưng nay lại nói. Nhà nước đã chơi xấu. Chuyến tàu 503 mang 2000 Việt Kiều về Định Tường ngày 12-5. Họ bị nhét hết vào căn cứ Đồng Tâm được gọi là trại tạm cư. Hơn 1 tháng họ được lập tờ khai lý lịch. Họ kiên nhẫn chờ nhà nước thực

hiện lời hứa là đưa họ tới một trại định cư.

Song họ đã bị lừa. Cóc có trại định cư mà hết. Sau khi sưu tra lý lịch xong, Nhà nước cấp cho mỗi người 1 chứng nhận VK hồi hương rồi tống họ ra khỏi trại cho họ muốn đi đâu thì đi.

Hai bàn tay trắng, tuy về quê, mà tứ cố vô thân. Họ đi đâu bị giờ? Đi vào...bóp à?

Tại sao nhà nước lại tống họ đi ngang xương như thế? Sao lại thất hứa? Định chơi trò mang con bỏ chợ... An Đông chẳng?

Hồi ông QVK Phan Quang Đán, chủ tịch ủy ban cứu trợ việt kiều hồi hương ! Bị giờ ông ở đâu? Đang mần gì? Chả lẽ ông lại để cho lời nói của PTT kỳ được chứng minh một cách hùng hồn như vậy : Lãnh 5000 đồng lương một tháng không đáng.

Nên nhớ lương bồi bốp bị giờ hèn ra cũng bẩy tám ngàn. Nếu làm bồi cho Mèo, lương còn cao hơn nhiều.

Những tiểu thuyết mới mà các bạn nên đọc

• VÒNG TAY YÊU TÌNH

• NGƯỜI VỢ MẮT TÍCH

• ĐÊM VĨNH BIỆT

của HOÀNG HẢI THỦY

CHIÊU DƯƠNG ấn hành — Có bán khắp nơi

KHÁ RỒI, ANH BẠN CAM BU CHIA ƠI !...

▲ GÃ THÂM VIẾT THAY GÃI SĨ MỘT KỶ

Theo đúng thông lệ và thủ tục, hoặc nói một cách khác, theo đúng định mệnh của những quốc gia nhược tiểu được dân anh Huê Kỳ chiếu cố, ưu ái xếp đặt cho sống một đời sống tươi đẹp, no đủ hơn, khỏi bị khổ sở vì cộng sản, cái gọi là chính phủ Lông Non của nước Cam Bu Chia vừa làm một phát cái tỏ. Tình hình chính trị của Cam Bu Chia cũng tươi sáng và có nhiều triển vọng chẳng kém gì tình hình Giao Chi ba tháng sau cái gọi là...cách mạng lật đổ Nhà Ngô...được Đại K Nguyễn Khánh từ Pleiku

bay về Sài Gòn làm một cuộc chính lý. Tin cho biết chính phủ mới của Cam Bu Chia cũng có nhiều vị cố vấn phụ tá như chính quyền Giao Chi vậy. Phen này thì dân Cam Bu Chia cũng sướng rồi. Việt kiều từ Nam Vang chạy nạn Cáp dưỡng về Sài Gòn đều kêu rên vì giá sinh hoạt ở Sài Gòn quá đắt so với giá sinh hoạt ở Nam Vang. Công chức quân nhân Cam Bu Chia trước đây có đời sống sung túc hơn công chức và quân nhân Giao Chi nhiều. Thử so sánh lương một binh

sĩ Cam Bu Chia với binh sĩ Giao Chi thì biết. Một binh nhì Cam Bu Chia được lãnh mỗi tháng số bạc tương đương 12.000 Giao Chi. Với số lương ấy chi tiêu

ở một nơi giá gạo thịt rẻ bằng nửa giá gạo thịt ở Giao Chi, so với người binh nhì Giao Chi, anh binh nhì Cam Bu Chia được quyền chi dùng mỗi tháng những 24.000 đồng chứ không phải là 12.000 đồng. Chẳng biết nếu anh mập Sĩ Ha Núc cứ cầm quyền, dân chúng Cam Bu Chia rồi sẽ dất nhau đi tới đâu, nhưng công tâm và vô tư mà nói, đời sống của dân Cam Bu Chia trong mười mấy năm qua đã được sung sướng, nhất là nếu đem so sánh với đời sống của dân Giao Chi. Bì giờ dân Cam Bu Chia được đàn anh Huê Kỳ chiếu cố, chắc chắn rồi đời họ

cũng sẽ... được như đời sống dân Giao Chi. Mai đây, nếu đàn anh Mèo cũng rầm rộ kéo quân viễn chinh vào đất Cam Bu Chia giúp dân Cam đánh cộng sản, thì rồi Nam Vang cũng sẽ có những si nách ba mọc lên như nấm, đàn bà Cam Bu Chia rồi cũng sẽ có dịp bỏ chồng, bỏ con đi làm diêm Mèo như đàn bà Giao Chi đã có dịp, rồi đàn ông Cam Bu Chia cũng sẽ được kéo nhau đi làm bồi Mèo, được chạy xe Honda chở mèo, trẻ con Cam Bu Chia rồi cũng sẽ được kéo nhau đi bó rúc Mèo và chạy theo Mèo để ngửa tay... ÔKê Sa lem...

CIA và ĐÔ-LA

Tin AFP loan đi từ Dja-karta ngày 21-6-70 loan tin Ông Ahmed Soekarno, nguyên Tổng Thống Nam Dương đã đi tâu suốt. Soekarno đã làm T. Thống Nam Dương trong 18 năm liền tù tì và đã bị Xê IA của nước Huê Kỳ đá văng. Nhiều người tuy không ưa gì Mèo và Xê IA nhưng qua những vụ đảo chính lật đổ các lãnh tụ mà người Mèo không ưa, nhất là qua vụ lật Soekarno, đều phải ngán sợ sức mạnh của XIA và đồng đô la. Sau Soekarno đến lượt Sĩ Ha Núc là nạn nhân của XIA. Và cùng với sự ra đi của Sĩ Ha Núc, người ta thấy trên thế giới này đã hết hẳn lớp lãnh tụ mới nổi lên từ khoảng năm 1950. Đa số những vị này đều là nạn nhân của Mèo.

Lãnh tụ Tưởng Giới Thạch của Trung Hoa QG thì già vìa quá rồi. Và hòn đảo Đài Loan quá nhỏ so với lục địa Tàu Đò không lẽ nên Tưởng Thống Chế có lẽ sẽ được yên thân đến ngày về quê. T.T. Nasser của Liên Bang Ả Rập, trong cuộc đánh nhau với Do Thái vừa qua, cũng đã phải tự ý từ chức một lần. Chỉ nhờ may mà Nasser còn được ngồi lại. CIA và đô la quả là có sức mạnh vô song, CIA và đô la đã thành công rực rỡ ở nhiều nơi nhưng CIA và đô la cho tới ngày hôm nay, vẫn chưa phải là vô địch. CIA và đô la vẫn chưa phải là đao Đò Long của Tạ Tôn John Doe. Bởi vì CIA và đô la đã thất bại cay chua, nhục nhã ở Cuba, một xứ ở sát nách họ và làm họ khó chịu bức mình không ít.

Trước hết, TT Magsaysay của Phi từ nạn phi cơ trong trường hợp hết sức mờ ám và khả nghi. Tiếp đó là T.T. Lý Thừa Vãn của Đại Hàn bị phút-a-la-poóc. Rồi đến Tổng Phệ Ngô Đình Diệm của ta (không hiểu trường hợp những me-sư lãnh tụ các nước khác ra sao chớ Tổng Phệ với Cố Nhu của ta mà bị hạ bệ thì đúng quá. Người Mèo không có gì đáng chê trách trong vụ lật Tổng Phệ) thế rồi các lãnh tụ khác theo nhau bị đổ ngã: Soekarno của Nam Dương bị lật đầu đón mặt đầu cổ vẫn Trung Cộng ở đây trong nước. Với Sĩ Ha Núc có cổ vẫn Phú Lang Sa mách kẻ, CIA i ạch mãi nhưng rồi sau cùng họ thành công và đám quân sư Tây Đức của Sĩ Ha Núc bị một phen vỡ mặt đầu như hoạn

Dưới thời cố T.T. Kennedy, CIA đã tổ chức một cuộc đổ bộ người Cuba chống Castro vào Vịnh Pig và âm mưu bị lộ, đám người quốc gia Cuba này bị Castro bắt như bắt cá trong rọ. Cuba thân Cộng, anti-American ra mặt ở sát ngay Huê Kỳ giống như cái hột soài nằm ở bên một gã đàn ông chỉ cốt sống để chơi bời, người Mèo và nhất là CIA Mèo, cay cú Fidel Castro lắm. Họ chỉ có thể ăn ngon, ngủ yên được khi nào họ nhờ được Castro thân Cộng ra khỏi Cuba. Cho đến ngày hôm nay họ chưa thành công nhưng chắc chắn là họ chưa chịu thua hẳn. Tương lai sẽ cho ta thấy Fidel Castro còn ngồi được ở Cuba cạnh Mèo mà lại chống Mèo cho tới bao giờ...

GÃI HÁNG

Ngồi rù gãi háng dãi lết tăn
Thơ Trần Văn Hương

KIỀU TPB ?

Có thể nói bọn thợ viết CO là bọn có cảm tình với anh em Thương Phế Binh hơn ai hết. Rất lâu trước ngày TPB phát động chiến dịch đòi quyền sống, CO đã hơn hai lần lên tiếng về cuộc sống bị bỏ rơi khổ cực của TPB và đòi quyền sống cho anh em. Nhưng đến ngày hôm nay, GT thấy cần phải nói chuyện riêng với anh em đôi lời.

Cuộc tranh đấu của anh em như vậy là đã thành công, người ta đã phải nhượng bộ anh em nhiều. Hôm nay đã đến lúc anh em kiểm điểm thành quả và hoạch định kế hoạch mới. Thường thì bất cứ cuộc phát động nào có đông người tham dự cũng có khuynh hướng vượt khỏi tầm tay người hoặc nhóm đầu não phát động nó. Và quần chúng thường thương và có cảm tình với những người cô thế và thường không ưa những phe nhóm thắng thế. TPB không nên để cho dân ghét. Hơn nữa, chính quyền bê trễ, thiếu thiện chí, đối tượng chính của anh em, vẫn còn đó. Họ vẫn có đủ điều kiện để phản công anh em khi anh em sơ hở. Thắng và kiêu căng dễ rồi thảm bại thì nhục và đau đớn lắm đấy.

Có thể GT đã quá lo xa cho anh em, bởi vì tin cho biết anh em loan báo sắp bầu lại UB Tranh Đấu để thanh lọc và chấn chỉnh hàng ngũ. Bạn Nguyễn Định, Chủ Tịch Hội PB, đã lên án hành động quá khích của những kẻ lợi dụng danh nghĩa TPB làm những chuyện phi pháp. Chính bạn Định đã phải nói ... dư luận quần chúng đã quá chán và coi TPB như một bè lũ kiêu binh...

TPB có thể đi đến hố tự sát không? Với những người biết mình biết ta như các bạn Nguyễn Định, Đình Trung Thu... GT tin rằng không. Mong các bạn đừng để mất lòng tin ấy.

NGƯỜI VỀ TỪ MTLMDC

Một người có tác phong làm cho GT thất vọng. Người đó là ông hội chánh Ngô Văn Bửu xuất hiện trên TiVi trong tuần qua. Lên TiVi trong chương trình NDMB trả lời phỏng vấn của VTX, GT thất vọng vì ông Kỹ sư hội chánh sốt sắng mặt sát bọn MTLMDC quá đáng. Ông ta tỏ ra quá liến láu và có thói quen vô lễ nhất là luôn miệng hỏi thiên hạ «hiểu không?». Nghe ông sốt sắng và háng hái mặt sát bọn đồng chí của ông như rứa, người ta cũng đã biết ngày mới bỏ bọn SêGoòng để ra khu đi với bọn kia, ông sốt sắng mặt sát, chứ rủa bọn Mỹ Ngụy đến là chừng nào...

Có điều ông Bửu không nói cho bà con có bác biết lý do tại sao ông lại bỏ SêGoòng để ra ngoài khu với bọn MTLMDC. Dù sao thì cũng chính ông bỏ ra với họ chứ họ có bắt cóc ông đi đâu? Vì ông không nói

rõ nên dân chúng có thể hiểu rằng ông bỏ SêGoòng ra khu là vì ông yên chí rằng MT GPMN sắp về thành đến nơi, ở với quốc gia bỏ sữa cả mười mấy năm trời yên lành, nay chỉ ra khu chịu cực có vài tháng mà được oanh liệt trở về, giữ vai trò mới trong chế độ... Lời quá còn gì nữa? Thực ra thì MTGP có kéo về thành trong mấy ngày Tết Mậu Thân đấy chứ, nhưng lại bị tiêu diệt và đánh bật ra nên giặc mơ vinh quang trở về của những người như ông kỹ sư Bửu xep luôn, Chờ mãi không thấy ngày trở về, ông MTLMDC Ngô Văn Bửu chán quá nên bỏ về đóng vai hồi chánh vậy.

Thiết nghĩ những người như ông Bửu dù ở bên này hay bên kia, không bên nào có lợi hay có hại gì.

KHÔNG BIẾT MẮC CỜ...

Tin cho biết ông Thượng Sĩ Bùi Văn Giải, CTUB Nội Vụ của TV vừa... nói giận... sau khi bị 1 dân biểu tố cáo đã dính líu đến vụ làm áp lực bắt me sừ Trương Ty Cảnh sát Quảng Trị không được chuyển chuyên một me sừ nhân viên của Ty này tên là Trần Tâm. Me sừ Giải gân cổ cãi rằng ông ta không hề làm áp lực như thế, me sừ dân biểu kia tố cáo ông như thế là sai, ông chỉ đánh điện ra hỏi ông Trưởng Ty CS Quảng Trị... tại sao chuyển chuyên nhân viên Trần Tâm và yêu cầu ông này giải thích trường hợp chuyển chuyên nhân viên trên với Ủy Ban Nội Vụ Thượng Viện.

GT thấy cái nhà me sừ Bùi Văn Giải này ngang thật là ngang phè, đã ngang mà lại còn... ngu nữa. Bộ tưởng cứ là Thượng sĩ thì làm cái gì cũng được hay sao? Nhân viên cảnh sát thuộc quyền hành pháp, người công chức tùy quyền điều động của cấp trên, người ta muốn chuyển chuyên là chuyển chuyên chứ. Lý do mẹ gì? Há chẳng biết có cái lý do nặng nhất là vì... nhu cầu công vụ đó sao? Và lại việc Trưởng Ty chuyển chuyên một anh nhân viên hạng bét ở Ty thì ăn nhập gì đến Ủy Ban Nội Vụ Thượng Viện? Bộ cái gọi là Thượng Viện này hết việc làm rồi sau mà lại có những ông Thượng lo âu cả đến việc điều động một anh nhân viên cấp Ty như me sừ Bùi Văn Giải? Đánh điện hỏi như thế tức là gián tiếp cho me sừ Trương Ty kia biết rằng thắng bị nhà người đời đi đó là người nhà tao rồi còn gì? Cần gì phải nói cho rõ trong điện văn là yêu cầu đừng đổi. Bộ bảo thắng nào dám để rõ trong điện văn là yêu cầu đừng đổi đi, nó vỡ được điện văn như thế thì nó đem về Sài Gòn nó làm bản kẽm nó đăng báo chứ nó sợ sao?

Thế mà cũng mở mồm ra mà cãi được. Còn giận đối cái gì nữa? Không biết mắc cỡ...

Cả kẻ dê ngõng

• LÀNG BÁO

Có nhiều bạn trẻ, tới hỏi tôi, làm thế nào để gia nhập làng báo. Tôi thường khuyên rằng, đừng nên gia nhập làng báo. Hay là ít nhất, cũng không nên gia nhập làng báo trong lúc này.

Câu chuyện hài hước của thằng Diệp Đình, nhiều lúc trở về ám ảnh tôi. Một buổi chiều, Diệp Đình ngồi ở một nhà hàng giữa thành phố Saigon. Được một em nhỏ mời mua báo. Diệp Đình đã cười, nói chơi một câu:

— Tao làm báo thì việc gì phải mua báo !...

Em nhỏ này bèn nhìn «thằng làm báo», một cái nhìn quan sát kỹ rất khó chịu và hỏi một câu đáng đồng tiền bát gạo :

— Trông cậu đẹp trai, có tư cách như thế, mà cậu lại đi làm báo à ?...

Diệp Đình thường kể câu chuyện đó những lúc say rượu, và đông đủ anh em. Dương Trứ La thường bỏ thêm một câu : Người đang hoang, không có làm báo ! Tất cả anh em đều cười và công nhận như vậy, nhưng ít khi có thằng nào nghĩ đến bỏ nghề.

«Tôi đâu dám mỉa làng tôi nhỉ, Trình các quan Tiên, Thứ chỉ tôi.» Câu thơ của Trần Tế Xương viết về làng Nho trong cái lúc giao thời, tôi muốn «thuông», viết lên đây, để viết về làng báo. Quả thật, tôi đã chán những thái độ huyền hoang, phách lối, của những ông ký giả nhỏ tuổi. Họ kể lại những chuyện làm tiền như một chiến công. Làm được một gia đình tan nát, một người khổ sở, vì một bài báo, họ thấy rằng những cái đó đã đánh bóng cho họ rất nhiều vinh quang của nghề.

Từ đầu năm tới nay, tôi đã được dự những buổi sinh hoạt chung với làng tôi. Như vụ xây cất Làng Báo Chí. Như vụ hội họp để chia nhau miếng xương mười tấn giấy. Tôi không thể vui mừng với những cái gì mà đồng nghiệp của tôi cho là thắng lợi. Tôi chỉ đau, cứ y như là bị thiên đê.

Hôm động thổ «Làng Báo Chí», tôi cũng có mặt. Một sự ngạc nhiên lớn cho tôi là hôm đó, tôi chỉ gặp được vài ba người quen, còn lại là những khuôn mặt lạ. Tôi vào làng báo cũng không phải là người mới mẻ. Ít nhất, trong số đồng nghiệp, tôi không thể quen hết, nhưng nhìn mặt nhau, cũng có thể nhớ được nhau, biết đến nhau, vì cũng đã có vài ba lần gặp gỡ. Nhưng những khuôn mặt ấy, đứng tách rời khỏi đám chúng tôi, như ít có liên lạc mật thiết gia đình. Tôi nhìn con heo quay, cái khuôn mặt bóng nhẫy, phì phì ấy, mà có cảm tưởng rằng, mâm xôi và con heo quay hiện nơi đây, ngày hôm ấy, cũng là một trong những những ký giả lạ mặt đó, mà mình chưa biết đến tuổi, đến tên...

Tôi cứ nghĩ lần thân rằng cái Làng Báo Chí sắp thành lập này, ít nữa, có người nào đi vào làng, chắc chắn sẽ gặp ít nhất là hàng chục gia đình các chú Ba Tàu. Những ý nghĩ bi quan và đen tối cứ «đóng đô» mãi trong đầu tôi, khó bề xua đuổi. Thanh Thương Hoàng dặn anh em là, nếu viết ở báo nào, cố gắng viết về Làng Ký giả, để có thể dễ dàng xin giúp đỡ của Nhà Nước, của

những nhà hảo tâm. Tôi là một kẻ nghe lời và hường ứng đầu tiên. Và buồn thay, hình như chỉ có những bài báo của tôi đăng trên mục này. Còn ngoài ra, các ký giả «rất đông chữ nghĩa kia», không thấy viết một bài nào, dù là để đăng trên một tờ báo ít độc giả nhất.

Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam lại vừa ra một thông cáo, yêu cầu các xã viên đóng thêm sáu mươi tư ngàn... Những thằng viết báo chân chính như...tôi, như Phạm Hồ, như Dương Trứ La v.v., rất nghèo. Kiểm được hơn sáu chục ngàn, không phải là chuyện dễ. Trước đó chúng tôi đã đóng hơn mười ngàn. Như vậy, với sự đóng góp kỳ này, tổng cộng số tiền phải đóng, đã thành một số tiền khá lớn.

Thời hạn «ba mươi tháng sáu tới đây, ba mươi tháng sáu năm này», thật là một thời hạn...giết người. Nhưng làng báo, không phải chỉ có những thằng như chúng tôi. Khi nhìn qua danh sách đã đóng góp, tôi thấy rằng, chỉ những thằng viết báo chuyên nghiệp là được độc quyền...nghèo túng. Còn những ông ký giả với khuôn mặt lạ, đã đóng góp ngay khi cái thông cáo còn nóng hổi. Nhất là đoạn cuối của thông cáo, còn có ghi chú rằng, kẻ nào đóng đủ cả số tiền đất, là một trăm hai chục ngàn, sẽ được quyền ưu tiên chọn nhà trước.

Như vậy, thì căn nhà của ký giả, về tay Ba Tàu là cái chắc.

Tôi không dám phủ nhận công của các anh Thanh Thương Hoàng, Thanh Chiêu, Tô Ngọc, Trọng Tàu v.v.. Chỉ trách các anh đã để nhiều lỗ hổng để cho nhiều kẻ có quyền gia nhập Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam, do đó, căn nhà của chúng ta, Làng Báo Chí của chúng ta, không còn thuần túy là nhà, là làng dành riêng cho giới sống bằng nghề cầm bút như chúng mình. Và có những thằng nghèo, bị «kích ao» một cách rất oan uổng. Mà trong số đó, chắc hẳn phải có thằng tôi.

Trong thông cáo của các anh ghi là, nếu không đóng đủ tiền thì không được vay ba trăm ngàn đồng của Nhà Nước. Trong khi đó, thì trên tờ báo mà chúng ta làm việc, tờ nào cũng đăng việc Tổng Trưởng Dương Kịch Nhưỡng đã ký một văn thư, cho Nghiệp Đoàn của chúng ta vay một số tiền gần một trăm triệu.

Như vậy, nghĩa là thế nào ?... Xin thôi với các anh, tôi không bao giờ, dám có một chút xíu nghi ngờ. Lòng trong sạch của các anh vắng vặc như mặt trăng, mặt trời. Ánh sáng ấy, nhất định phải tiêu diệt hết những ánh đom đóm thối rữa. Nhưng như vậy, thì việc đóng thêm tiền chúng tôi có được coi là cần thiết nữa hay không ?...

Chúng tôi mong có một ngôi nhà để ở. Còn việc kiểm soát, chia giấy trong miếng xương mười tấn, cái đó không có chúng tôi. Buổi họp trên khách sạn Hoàn Mỹ, sự bầu bán, sự hiện diện của các báo đưa ngựa Tượng Số, Nhi Đồng Astroboy và Charlot Nguyễn Thọ, những thứ đó đã làm mọi người rất chán chúng ta. Giấy miễn thuế, chỉ có chủ báo hưởng. Đồng lương mà chủ báo trả cho chúng ta là mồ hôi, tim óc, nhiều khi còn là máu của chính chúng ta phải đổ ra để đổi lấy vài tờ giấy bạc.

Dùng tờ giấy bạc ấy mua gạo, mua rau

để làm cho chúng ta có nhiều máu, tim óc và mồ hôi. Rồi chúng ta lại phải trả lại những thứ đó cho chủ báo. Cái vòng luân hoàn, cái nghiệp chướng luân hồi ấy, không nghĩ đến thì thôi. Càng nghĩ đến thì chỉ càng thấy kiếp sống thêm nhiều phần nô, trôi nổi như kiếp bọt bèo. Rồi lần thân thấy rằng có nhiều khi, chết còn sung sướng hơn là sống.

Tôi vẫn lấy làm xấu hổ, khi nghĩ tới tuần lễ Đại Hội Báo Chí, đầu năm nay. Sự cãi cọ, chửi thề, văng tục, rồi tí nữa thì xảy ra đấm đá, trong vụ bầu Hội Đồng Báo Chí và việc chia bông giấy, đã làm tôi chán nản. Tôi chỉ là một thằng đi viết mướn. «Chửi thuê, viết mướn, kiếm ăn lần hồi...» Nhưng rồi cũng cảm thấy nhứt nhối, khi Dương vy Long nói với tôi :

— Chúng mày chỉ to mồm chửi dân biểu, chửi sự hợp hành của Quốc Hội... Nhưng đấy, đã sáng mắt ra chưa ? Mới chỉ có mười tấn giấy, với một số ít người mà đã cãi nhau như mổ bò. Nói gì tới Hạ Viện, những quyền lợi to lớn, những dụng cụ chạm nẩy lửa. Chúng mày hãy soi gương nhìn vào mặt chúng mày, mà nên... tốp bột lại.

Tôi hiểu thấm thía câu đó. Vì vậy tôi lạnh hẳn đi những cái hẳn học với các vị dân biểu khải kính. Nhưng chưa tới cái mức nâng bị. Phải nói rằng, tôi đã chót bùng hiều không khác gì được một trận gió quét hết mây đen, để mà nhìn thấy trời quang.

Kết quả cuộc tranh đấu của chúng ta, thắng lợi được những gì ?... Số tiền sáu mươi bốn ngàn để đóng góp để có một căn nhà nơi Làng Báo Chí, tôi vẫn chưa đóng nổi. Trong khi đó, thiên hạ ùn ùn đi làm chủ báo. Có những thằng vô tài, bất tương làm chủ tới vài ba tờ báo. Luật Giang Hồ, Ban Trẻ... Với vài ba cái tên nữa mà tôi không thêm nhớ. Làm chủ báo, để được chia bông giấy. Báo chẳng cần bán. Chỉ cần mỗi tháng kiếm mấy trăm rơm giấy, bán đi với số sai biệt năm trăm đồng một rơm, cũng đủ để cho những thằng viết lách gầy tay như chúng mình, đi làm cả một đời, cũng không bằng được số tiền chúng nó ăn chơi trong một tháng.

Hãy đọc những lời quảng cáo cho «Luật Giang Hồ» : Tờ báo của những người quân tử, sẽ đập chết, đánh nát đầu lũ tiểu nhân. Nghe thật đao to, búa lớn, và cái đốt nát cũng thật là to lớn. Người quân tử mà lại đập chết, đánh nát đầu lũ tiểu nhân, thì có còn được gọi là người quân tử nữa hay không ?..

Tôi yêu nghề làm báo. Dù thế nào chẳng nữa, tôi cũng chẳng bao giờ bỏ nghề. Tôi có thể bắt chước em gái Bích Vân của tôi, tình nguyện nhốt hết lông đầu cho một cuộc tranh đấu, miễn là cuộc tranh đấu ấy phải chính đáng. Nhưng bắt tôi phải đứng chung hàng ngũ với một số ký giả hôm nay, bây giờ, thì xin phép, vụ đó sẽ không có tôi.

Những giòng tôi viết trên đây, là viết cho độc giả. Cũng có thể coi như một lá thư tôi gửi Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam. Không bao giờ, tôi mong thấy một ngày, phải gạt nước mắt, để xin ra khỏi Nghiệp Đoàn. Nhưng tôi sợ rằng, tôi sẽ bị đuổi. Chỉ vì tôi chưa kiếm đâu cho được số tiền hơn sáu chục ngàn, đóng góp, để có được một nơi cư ngụ trong làng Báo.

DÊ HỨC CÀN

nửa đùa nửa thật

BÀ MẸ CHƠI CHƠI NHẤT NƯỚC

Một bà quả phụ từ sĩ, khăn gói lếch thếch từ miền Trung ra Saigon, mang theo 9 đứa con nhỏ. Bà đã hưởng ứng chính sách chiếm đất cắm dùi của Thương Phế Binh bằng cách dắt cả một lũ con, từ từ tiến vào một trụ sở Xã Hội ở đường Hồng Thập Tự, rồi đóng đồ luôn, cứ làm y như đó là nhà của mình vậy.

Ông gác đàn của trụ sở tới hỏi thì bà đuổi luôn ông ta ra ngoài đường.

Quả là một cử chỉ vô cùng hào hùng và anh dũng. Cái hành động ấy còn đẹp và oai phong hơn cả Triệu Tử Long trong cái pha trò A Đầu, vượt trùng vi.

Thật thế. Bà chỉ có đơn thương độc mã mà dám làm, dám chơi, coi thiên hạ và cơ quan Nhà nước như nơ pa!

Thương Phế Binh xuống đường còn có cả trăm người.

SVHS xuống đường ít ra cũng có cả một đoàn năm bảy chục.

Nhưng bà quả phụ từ sĩ kia chỉ có một mình.

Ông chống ngả thấy nơi trận địa. Một nách 9 đứa con thơ dại, không nhẽ lại huy động chúng nó ăn mày ăn xin.

Sự im lặng của Nhà Nước cũng đáng khen và hành động của bà quả phụ từ sĩ cũng đáng khen nốt!

THƯƠNG PHẾ BINH THẾ NÀY THÌ NHẤT!

Sau bao nhiêu ngày mỗi mắt trông chờ để được vô ý kiến bề rông, nguyện vọng của TPB đã được thỏa mãn. Và cái sự thỏa mãn nhất có lẽ là câu nói của Tổng Thống, đại ý rằng: không có lệnh cho CSDC xô xát với TPB, và những sự xô xát ấy là do cá nhân gây ra. Ngoài ra, Tổng Thống còn tuyên bố một câu rất đẹp hơn nữa. Đại khái rằng: đã biểu CSDC nên đội mũ sắt và mặc áo giáp để mỗi khi đụng độ với TPB thì chỉ nên chịu đựng thôi.

Riêng về vụ tới yết kiến Đại Tá Hai để đòi giải quyết việc một TPB bị ông Cò bắn tại Hàng Xanh, thì các anh em TPB lại cần được các vị ở nơi có bút sẵn sóc một cách hết sức chu đáo. Đại Tá nói rằng đã ra lệnh cho Cảnh Sát né tránh TPB, và những vụ lộn xộn ở Hàng Xanh cũng như ngã tư Hồng Thập Tự chỉ là do chuyện cá nhân.

Như vậy là TPB còn có cái quyền hơn cả quyền bất khả xâm phạm của các ông Thượng và Hạ. Không còn gì hách hơn nữa.

Tuy nhiên nếu có được cái sự hách mà cứ phải ăn cháo uống nước là hoài thì cũng chán mớ đời! Có phải không các cụ?

CỰU TỔNG TRƯỞNG THÔNG TIN CHỐNG ĐỐI BẰNG MỒM

Di nhiên là chống bằng mồm không nhẽ chống đối bằng đít.

Người ta được biết rằng, sau khi nung bóng

quần hồng của một số ca sĩ, nữ nghệ sĩ để được đi Tây, sau đó trở về nước, cựu Tổng Trưởng Thông Tin Tôn Thất Thiện nằm trằm chân im hơi lặng tiếng.

Và mấy hôm rày, thiên hạ mới thấy ông tái xuất giang hồ trong cái mục "Chuyện ngoài đường" đăng trên nhật báo họ.

Cái ông Tôn Thất Thiện ở trong chính quyền càng đáng ghét bao nhiêu thì cái ông Tôn Thất Thiện khi viết báo lại càng đáng yêu, đáng mến, đáng quý hóa bấy nhiêu!

Và sau đây là nguyên văn một bài của Tổng Thiện bênh ông Cò và chơi xéo tướng Tango.

Trong những tháng qua, cảnh sát dã chiến (CSDC) đã bị sinh viên, thương phế binh hờn ghét vì đã "đàn áp" những người biểu tình. Nhưng đứng về phía CSDC mà xét, thì họ chỉ làm phận sự của những nhân viên công lực, nghĩa là những người có nhiệm vụ bảo vệ trật tự công cộng, mà trật tự đó là trật tự của chính quyền hiện hữu. Nói một cách khác, họ chỉ là công cụ của chính quyền. Người mà họ bảo vệ không phải chính họ, quyền lợi mà họ bảo vệ không phải của họ, quan điểm họ bảo vệ, chính sách họ bảo vệ không phải là của họ. Họ chỉ là những người thừa hành, lương một tháng vài ngàn... Họ không phải là người đáng trách, trái lại.

Nhưng trong cuộc tiếp xúc với thương phế binh vừa rồi, Tổng thống lại nói không ra lệnh cho CSDC xô xát với TPB, và những sự xô xát do cá nhân gây ra.

Nói vậy cũng lạ, vì CSDC có nhiệm vụ giữ gìn an ninh trật tự công cộng, kể cả an ninh dinh Độc Lập, Quốc Hội, Tòa Án v.v., tất nhiên phải ngăn cản những ai muốn vào những nơi đó hay những công sở và công thờ, mà không có giấy phép. Tổng Thống đã, không cấp giấy phép cho sinh viên và TPB xuống đường chiếm lễ đường hay đất đai của Nhà nước để xây nhà tất nhiên Tổng Thống đã ra lệnh cho CSDC ngăn cản những người nói trên. Mà ngăn cản khó mà khỏi xảy ra những chuyện xô xát. Nếu muốn khỏi xảy ra xô xát, Tổng Thống phải ra lệnh cho CSDC đứng ngăn cản sinh viên và TPB, cứ để cho họ tự tiện đi đâu thì đi, (kể cả khúc đường Công Lý trước dinh Độc Lập), và vào đâu thì vào (kể cả dinh Độc Lập và dinh Thủ Tướng).

Tôi thiết tưởng những người giữ chức vụ quan trọng trong xứ, nhất là chức vụ điều khiển cao nhất, phải lãnh lấy trách nhiệm của mình, đứng đờ lờ cho người thừa hành, nếu muốn những người này tiếp tục thừa hành.

Vai trò của CSDC là một vai trò rất phũ phàng. Ta nên thông cảm và thương họ một tí.

Ấy thế mà cái hồi còn chịu ơn mưa móc của trào đình thì ông Thất Thiện đã khe khắc mí lì báo chí một cách ra rích. Động một tí là tịch thu, rồi đóng cửa tùm lum. Báo nào chống đối lại còn bị ông hăm he sẽ báo cho mật thám tới vờ.

Chả trách được lại có cái tên là Thất Thiện.

Nhưng dù sao thì bị giờ cũng nên hoan hô ông một phát.

NHÂN CÁI VỤ NÉM TRÚNG TRÔI!

Cách đây gần một niên, tại sảnh đường Cái Bang đã từng xảy ra một vụ đấu súng. Ông Cái Bang nào mà chả có một khẩu súng. Chỉ có súng tốt bắn lia lịa, mí lì súng xấu thỉnh thoảng mới ra một phát mà thôi. Nhưng mà cái vụ đấu súng ấy đã không diễn ra. Họ chỉ dọa nhau bằng cái lỗ mồm.

Nhưng trong tuần này, vào 2 ngày liền (18 và 19-6) Cái Bang đã thiết sự chơi nhau bằng trúng thú và bằng cùi tay, gót giầy. Ấy là chưa kể những vụ chửi nhau tụi bụi, biểu nhau là đồ chó săn mí chó đẻ.

Nguyên do chỉ vì một phe muốn biểu quyết thông qua Luật Chương Trình, còn một phe thì muốn ngâm tòm lại.

Ông Phan Xuân Huy đã vờ được cả một buồng trúng của bà Kiều Mộng Thu và phóng tới tập lên bàn Chủ tịch. Lòng trắng trửng vung vít khắp nơi trông bầy nhầy ghê khiếp! Lại có lần cả lòng đồ nữa ngó thiệt là dễ sợ!

Ông Hồ Hữu Tường sau khi tới tham quan buồng trúng vờ đã tuyên bố rằng, trúng còn tốt lắm, không phải trúng thú!

Ông Khiếu Thiện Kế sau khi tránh né được cái chùm trúng ấy thì lại biểu rằng: "Trúng có mùi tanh". Còn cụ Chủ tịch thì có một thái độ khó hiểu. Chả khen cũng chả chê. Có vẻ khoái í tí là đằng khác.

Ấn trúng của bà Thu còn hơn là bị ấn trúng của bà Thoa.

CUỘC TÌ VÕ GIỮA HAI VỊ NỮ HIỆP.

Không được mục kích cái màn đấu võ rất ngoạn mục giữa hai vị nữ hiệp Kiều Mộng Thu và Trần Kim Thoa, nhưng cứ nghe các bạn đồng nghiệp thuật lại thì cũng thấy khoái tí.

Theo như các tin tức ngoa truyền thì nghe đâu, bà đầm Trần Kim Thoa định đi theo vết chân của ông Nghị Trương Châm để giờ trò lục vi của bà đầm Kiều Mộng Thu. Không phải là cái sự ăn cắp là cấp phi lu tiền bạc, nhưng mà là để xét xem trong ví có cả chưa và trúng thú không.

Nhưng bà đầm Kim Thoa lại chỉ vờ được một cái thanh gì tròn tròn mà bà tưởng rằng đó là thanh súc cù lù Nhật Bản.

Trong lúc bà đầm Kim Thoa đang mê mẩn tâm thần vì cái sự súc cù là kia thì bị ngay bà đầm Mộng Thu bắt gặp.

— Hà! Hà! Theo như Hiến pháp 9 nút thì đây là một sự phạm pháp quá tang nghe. Không còn có thể chối cãi gì được nữa nhá.

Thế là hai bà đầm mở ngay một cuộc quần thảo ở trong sảnh đường. Bà Kim Thoa thì đít to, ngược lớn. Còn bà Mộng Thu thì trường túc bất chi lạo. Kể này tám lạng người kia nửa cân, đúng là một cặp rồng tranh hồ đấu, bắt phân thắng bại.

Mấy ông Cái Bang đại loại như ông Lê Tài Hòa, Khiếu Thiện Kế định xông vào can nhưng đều bị chương phong của bà đầm Kim Thoa ulynh bật đi.

Rốt cuộc cả hai đều bị tuột mắt cốc sê. Phải tức tốc đến nhờ ông Hoàng Sinh chủ tiệm cốc sê tự động sửa chữa lại hộ.

BỐC MÃ

ĐỆ NHẤT DANH TƯỚNG SAO HỒI HƯU NON

"Cái tôi là cái đáng khinh" nhưng với ông cựu Tướng Nghị Sĩ Huỳnh văn Cao, cái tôi lại là cái đáng trọng. Vì có trọng nên ông Cao mới tự đánh bóng ông suốt gần 400 trang Hồi Ký "Lòng ái quốc". Từ trước tới nay nhiều người đã hiểu "lâm" tài năng, đức độ của ông cựu tướng họ Huỳnh, họ cho ông cầm quân không giỏi bằng ông Tướng râu dê đã lưu vong Nguyễn Khánh, và ông Tướng... chỉ thích giao du thân mật với phụ nữ ở giai cấp thượng lưu. Và họ càng hiểu lầm ông hơn khi họ theo dõi một thiên nhật ký của một tùy viên một Tổng Thống đã chết đang được đăng tải trên một nhật báo thủ đô. Trong thiên nhật ký của tùy viên này, ông cựu Tướng họ Huỳnh đã xuất hiện hơi nhiều trong dáng nét một người... quỳ lạy sống bà thân sinh ra ông Diệm, khếp nép đi sau ông Ngô đình Thục, đẩy xe lăn cho ông Ngô đình Luyện, và đứng chầu hầu hơi kỹ vợ chồng Ngô đình Nhu v.v... Nhưng nói hiểu lầm mà thực ra không mấy lầm, vì trong hồi ký của ông cựu tướng, ông đã tự thú là ông coi ông Diệm như cha, như Minh Chúa, như một vị thần. Vị thần mới nể cây đa, do đó cái việc ông khá ngoan ngoãn với họ hàng, gia đình ông Diệm là một bổn phận. Nếu không sức mấy mà ông lên được Tướng. Lên được cấp Tướng, với ông quả hơi khó nhọc nhằn. Ông Cao đã khoe tài làm tướng của ông. Ông đánh trăm trận trăm thắng, và biết trước là thắng, và ông đánh giỏi đến nỗi ông Nhu phải khen "Cao mà đánh trận thì có trời đỡ nổi". Một cố vấn Mỹ cũng đã phải xưng tụng ông là Thần. Ông Cao rất khoái

những lời xưng tụng đó, nên ông đã không thêm khiêm tốn mà tự nhận mình là một danh tướng. Danh tướng Huỳnh văn Cao. Nhưng cô nhân nói: Là danh tướng mấy ai để thiên hạ thấy mình bạc đầu, vậy mà đầu ông Cao đã bạc, và ông đã về hưu trí non. Thật buồn thay cho ông, nếu ông Diệm còn sống, nếu chế độ gia đình trị nhà Ngô còn tồn tại, ông đâu đã phải về vườn sớm như ngày nay. Ấu cũng là cái số.

Chưa hết, ông tự khen mình là một danh tướng, ông còn tự khen mình là một người liêm khiết, đức độ, ông "trong như sương, trắng như tuyết". Ôi thật thế sao, vậy mà tờ báo của quân đội trước đây khi phong thần cho Bôn Tướng Thắng, Trinh, Thanh, Trương, là trong sạch nhất đã bỏ quên tên ông sao. Buồn nhĩ, họ không nhắc tên ông trong hàng ngũ Tướng trong sạch thì ông tự phải nhắc.

Tóm lại qua tập hồi ký, ngư ời ta thấy ông Cao cái gì cũng nhất. Yêu nước, thương nòi nhất. Trung thành với cựu chúa (bạo chúa) Ngô đình Diệm nhất. Danh tướng bậc nhất. Ngoại Giao hạng nhất. Trong sạch nhất, nghèo nhất. Chỉ tiếc ông không ghi là về hưu ít tuổi nhất. Khiêm tốn nhất chẳng khoe mẽ bao giờ, và cuối cùng một Nghị Sĩ ít nói nhất, ít làm nhất nhưng đi công du lại nhiều nhất.

NÉM TRÚNG THỐI CHƯA ĐỦ, PHẢI NÉM KÍT.

Cái nhà Hát Tây với bọn đào kép thuộc loại sâu bọ lên làm người, cái bọn gần như đều "ấu bất học" vừa bày thêm một trò mới. Trò ném trúng thối vào mặt nhau. Từ lâu rồi, cái nhà Hát Tây đã thối hoang thì có thối thêm một chút vì mùi trúng thối cũng không có sao, vì chỉ có bọn đào kép ngồi người với nhau mà thôi, còn dân ai mà thêm bước vô đó, ngưi, kẻ trí giá đi ngang qua ngoài cửa còn phải lấy tay bịt mũi và muốn mửa bởi mùi xú ố xông ra, thì người dân chỉ có ai vô phúc lắm mới phải vào trong đó vài phút làm việc cần của họ.

Nhưng ném trúng thối vào mặt nhau như thế

chưa đủ, theo nhiều người thì các đào kép phải ném kít vào mặt nhau mới đúng. Như hai năm trước, đường như tại xứ Sâm Cao Ly cũng đã có một anh kép kiêu kíp nhà Hát Tây Giao Chỉ đã tặng một ông đại diện Nhà nước cả một lon kít vào mặt, hành động oai hùng này đã làm anh kép Sâm Cao Ly mất quyền bất khả xâm... nhưng được cái nhiều người phục anh, và dù anh kép đó có vô tù nghỉ mát cũng thơ thới hân hoan.

Vậy các đào kép Giao Chỉ hãy nên đọc bài ném kít đó, kít nhất định thối, nhưng các đào kép sẽ nhờ cái thối đó mà nổi danh.

XOAY CHIỀU LÀ ĐÚNG

Cả nước ai cũng biết ông Phạm Duy Tuệ ở trong khối thân nhà nước và ông đã bênh vực nhà nước bất cứ chuyện gì. Nhưng từ khi ông siêu trửng khối không còn chỉ địa nữa, thì cái khối lớn nhất ấy đã tan ngay. Là một người biết thời, ông Tuệ đã vội vã xoay chiều, ông bắt đầu chơi lại ông nhà nước, ông phản đối luật chương trình, ông ủng hộ lập trường sinh viên và mai đây ông sẽ đòi thả bồ cu đó Trần ngọc Châu ra khỏi ăp. Người xưa nói: Tam thập nhi lập "Ba mươi tuổi mới thành người" ông Tuệ dường như chưa đến ba mươi mà ông thành người rồi thì quả là... thiên tài. Làm Dân Biểu 4 năm, 3 năm đầu ủng hộ chánh quyền, vừa có lợi, vừa có thể, còn một năm phù du sau thì chống nhà nước, mong mị dân chút chút mà kiếm phiếu cho kỳ tới. Làm "chính trị" như rứa quả thật là khôn, nhiều ma đầu chính trị ở đây còn phải sợ. Thiên tài cao như vậy thì hoạn lộ còn đi xa lắm. Chỉ tiếc ông Tuệ hơi ích kỷ, đánh đấm có sách vở như vậy mà không đem ra phổ biến cho người bạn chí thân của ông, để ông này kỳ sau còn có cơ đặc cử ở miệt núi Sam. Nhưng ông Tuệ này, ông siêu trửng khối của ông sắp hết bệnh ung thư lưỡi và quy có xú? rồi đó. Ông tính sao, có nên xoay chiều lại không? Chuyện đó chắc hạ hồi phân giải ông nhĩ.

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

MÙA BẦU CỬ MÙA CỦA BAN BÈ THĂM HỎI NHỜ VÀ

Nếu không có bầu cử, bạn bè ta, dù thân thiết cách mấy vẫn chẳng thêm biết ta sống chết ra sao, nó hay đời.

Nhưng nhờ có bầu cử, tự nhiên, ta, mỗi ngày, nhận được hàng chục bức thư dày cộm. Mỗi đầu, bạn ta nói lên chuỗi ngày xa nhau. Cuối cùng đi một đường cầu cạnh ai oán: «Tôi ra ứng cử, ông ủng hộ tôi đây. Gửi ông cái truyền đơn để ông khai thác.» Ta bèn buồn mười lăm phút.

Rồi mượn đất Lục Xi, thầy các bạn ta vào đó. Bằng lòng chưa, các bạn vàng.

NƯỚC ĐÁI

Hạ Viện, sau khi hưởng mùi tanh của trứng vịt, lại được ngửi thêm mùi khai của nước đái.

Số là, dân biểu Kiều Mộng Thu hết trò chống đối, bèn vác vào Hạ Viện một chai nước đái. Ông dân biểu Phan Xuân Huy gần cổ lên bên vực bà Kiều «nước đái thì nước đái, có sao không?» Dĩ nhiên là không sao. Nó chỉ khai thối. Ít ai ngửi được mùi nước đái kẻ khác, trừ ông Phan Xuân Huy.

Lại nước đái do chính bà Kiều Mộng Thu đái vào chai thì, có lẽ, ngoài ông Trần ngọc Châu «nghịên», chỉ còn ông Phan Xuân Huy. Bèn có thơ rằng:

Bà Kiều đái chầy tờ tờ
Ông Huy khoái tỉ hoan hô rùm trời
Lại khen thơm quá ai ơi
Người đi kéo hết cái mùi...Chanel

NƯỚC MIẾNG

Sau trận ầu đá mở màn, ông dân biểu Nguyễn Minh Đăng ăn nói thế nào mà vắng nước miếng vào áo ông dân biểu Ngô Công Đức. Ông Đức giận:

— Bớ anh, anh làm vắng nước bọt thối vào áo tôi.

Dân biểu Minh Đăng trả đũa:

— Áo anh hôi bỏ cha đi ấy, nước miếng của tôi làm thơm áo anh thì có.

Thế rồi, hai ông dân biểu toan ục nhau. May quá anh em ngăn cản. Nước đái dân biểu thì thơm, nước miếng lại thối. Có sự ấy bởi vì đâu? Xin thưa cùng đồng bào rằng có sự ấy bởi vì dân biểu chỉ quen đầu thối.

ĂN CHẾT

Người ăn chết ở quận 5 là ứng cử viên Lưu Vinh Lữ. Ai có thể ngờ các báo Trung Hoa đều ủng hộ ông Lữ hết mình. Hoa mai Lưu Vinh Lữ sẽ nở rộ trên phiếu của đồng bào cử tri quận 5.

Ở quận 3, Lữ Bất Vi phục nhất cái lối cổ động.. văn nghệ của ứng cử viên Nguyễn Tấn Khang. Ông Khang kéo một lô thần tượng Thành Được, Thanh Tú, Phi Hoàn, Khả Năng... đi quảng cáo giùm ông. Thần tượng cái lương đến đâu, bà già, ông trẻ, con nít kéo đông đến đó chiêm ngưỡng họ. Và họ chỉ cần nói «Bà con cô bác muốn tụi này ca mùi ở tí vi, la đô, hãy nhớ bầu cho Nguyễn Tấn Khang là ăn chết.

Bên Mỹ, hồi John Kennedy ra ứng cử tổng thống, một phần thành công là do đảng của tài tử Frank Sinatra vậy. Muốn đắc cử, mỗi ứng cử viên phải có cái gì độc đáo. Chẳng hạn, Tô Văn có cái đầu giống Mông Thâm Thúy Hằng. Hề ai mê Thâm Thúy Hằng là phải bầu cho Tô Văn. Vì Tô Văn đắc cử, cử tri tha hồ sờ mông Thâm Thúy Hằng. Vậy thì bầu cho Tô Văn là sờ mông Thúy Hằng.

PHIẾM LUẬN VỀ ĐẤU HIỆU BẦU CỬ

Nhờ có cuộc bầu cử «ngày 28 tháng 6 tới đây, ngày 28 tháng 6 năm này» nên Lữ Bất Vi lại tìm thấy những cái dấu hiệu cũ mèm. Chẳng hạn, ông bà Tàu Lâm Minh Lê lại vác con gà trống ra cho gáy củ củ cu cu. Nó gáy cu cu kỳ quá, Lữ này sợ ông Lê sẽ đi ô tô bưng. Có ông vác con trâu bắt nó kéo cây trong Đờ Thành! Có ông lồng đầu trâu vào ngòi sao. Ông này mới khiếp chứ, ông ta vẽ thẳng người bức xiêng. Lữ này nghĩ rằng ông ta bức xiêng của.. vợ ông ta.

Anh hai Nguyễn Kiên Giang khôn nhất. Anh lột tờ Thời Đại Mới mà làm dấu hiệu. Hề đắc cử,

anh ăn cả chi lẫn chài. Nói đồ xuống sông, anh thất cử thì... báo Thời Đại Mới sẽ tặng đồ giả. Nhưng mà, cử tri quận 3 phải bắt anh Nguyễn Kiên Giang đất cứ.

Ngoài những cái dấu hiệu cũ mèm, Lữ này còn gặp vô khối những khuôn mặt cũ. Lại rất đông. Ký giả. Có ông ở quận 3, tưởng ký giả là thơm lắm. Bèn đi một đường «Thương gia -- Ký giả». Đại loại, Người Ngợm lẫn lộn. Và cuối cùng, những Phạm ngọc Hợp, Giáp văn Thập, Phó thái Gia vẫn vẫn lại đắc cử cho mà xem. Và thế thì buồn thấy mẹ.

THỨ NĂM CON ONG

Thứ Năm là ngày ông vợ tờ. Độc giả đều biết tông tông tong. Nhưng bây giờ, hôm nay, nhiều báo cùng khổ, cùng loại ra quá. Lại cứ hao hao giống con Ong. Nên Con Ong phải ăn cần nhắc nhở bạn đọc rằng: THỨ NĂM LÀ NGÀY CON ONG. Con Ong sẽ càng ngày càng khởi sắc. Truyền thống của Ong là chích. Ong sẽ chích kỹ, chích ra rít, chích chết bỏ.

Số này, Con Ong hay hơn cả bao giờ. Bộ biên tập vẫn như cũ.

THỨ SÁU NGƯỜI

Thứ sáu là Người trình diện. Người và Con Ong cùng in chung một nơi, cùng chung tòa soạn. Do đó, tuy hai mà một. Song độc giả nên đọc cả hai. Mỗi tuần thí hỏi cho Ong 10 tí, Người 20 tí. Một tháng bạn mất 120 tí, hai tờ phở thường, một cái vé xi nê.

Người số ra mắt, được bạn đọc ân cần khích lệ và ủng hộ nhiệt liệt. Với sự nâng đỡ của các nhà phát hành, của các sạp báo, Người sẽ cùng Con Ong phục vụ độc giả tận mình.

Người số 2 cam đoan hay hơn Người số 1. Bạn đọc sẽ cười vỡ bụng. Cười xong sẽ thăm nỗi chua chát của người Giao Chỉ. Thư ông Sinh vạch mặt Cổ Đuôi Chó. Trương Vô Kỵ viết về người sư nam Tâm Châu. Dương Hùng Cường trình diện Người Bis. Các bà, các cô đang sai Lyndiol, Mênol; các ông sắp hay đã treo chim để vợ cai đề, phải theo rồi Duyên Anh. Thôi, nói nhiều sợ quàng cáo lão.

Kết luận: Thứ năm đọc Con Ong, thứ sáu bạn đọc Người. Đọc đi đọc lại rồi đến thứ năm lại đọc Con Ong, thứ sáu đọc Người. Văn..văn...

NGỒM CỬ TÔI

Ai bảo ra báo là sống, không, ra báo chết mấy hồi. Cứ nơi gương nhật báo Crème Thorakao Thủ Đô và Nem thịt heo tươi Dur Luận thì rõ. Thấy người ta ra báo cũng đòi ra. Tưởng ra là hách lắm ư?

Thời đại này, muốn chắc ăn, nên... đọc báo. Bởi không có nghề trong tay, ra báo vừa tốn lại vừa hóa thành nhà quê. Cứ coi tờ Dur Luận của ông nhà may Sài Gòn thì biết. Ôi quý ngài, nếu không muốn ngòm củ tỏi, cho em can chớ nên ra báo. Tội nghiệp quý vị điếm báo lắm.

THẦN PHONG

Ông Hồ Anh lại cho tờ Thời Thế đi đút. Đề xuất bản tờ Thần Phong. Thời Thế trước đây sống lên chết xuống. Cái thời huy hoàng của Ngồn Luận tịch rồi. Tịch khi Từ chung, Thái Lân đầu quân Chính Luận. Và cả nghệ» rao vật cũng ra đi.

Ông Hồ Anh còn gì? Còn tờ Văn Nghệ Fong Tinh khá lắm. Một tờ đó đủ sống hiên ngang, ham chi nữa, ông Hồ Anh. Ham ra phải ham chi. Ông chi theo kiểu chi cho thợ chọi bình dân thì Thần Phong, Cuồng phong, rồi cũng giống.. Thời Thế. Làm Thời Thế mà không hiểu thời thế thì buồn vậy thay!

YÊU CẦU TRIỆU TẬP

HỘI ĐỒNG QUỐC GIA BÁO CHÍ

Tuần báo Con Ong lấy làm một sự không bằng lòng cái sự ngủ yên của những vị có trách nhiệm triệu tập thành lập Hội Đồng Quốc Gia Báo Chí.

Xưa quý vị hung hăng bao nhiêu, tại sao nay quý vị lại lạng thính vậy cả?

Hay là quý vị ngăn những tuần báo lớn, to tiếng ra rít mới ra lò? Quý vị sẽ hết dám miệt thị tụi này là... báo các kẻ. Bởi vì, chúng nó từng viết bài cho khối kẻ ký tên. Bầu đi, quý

LỮ BẤT VI cảm trọng

vị! Lần này có mặt thẳng Tú Kếu. Và con nhà Thươn Sinh sẽ không thêm bỏ ra về nữa. Bầu đi, quý vị!

Báo chí cần có Hội Đồng để đảm lãnh trách nhiệm phân phối giấy báo. Chứ, để báo in hai trăm số một ngày phồng giấy 15 ngàn số một ngày thì ngửi sao nổi. Không lẽ, tranh đấu thành công để ngửi thối thế ru?

TIN LẤY VỢ LẤY CHỒNG

Em gái Lam Thiên Hương đã hết cô đơn. Em vừa lấy chồng xong. Chồng em là Ký giả hiệp sĩ Nguyễn Hoàng Đoàn. Đồn rằng đám cưới em to lắm.

«Nhà gái ăn chín nghìn cau

Tiền treo tiền cưới chừng đầu chín... triệu»

Những khuôn mặt lớn của văn nghệ, chính trị đều phải xuất hiện trong tiệc cưới em. Các anh rất mừng. Vì bạn bực và vì không có quần áo đẹp, các anh Con Ong và Người đã chẳng thể tới nhà hàng Majestic nâng ly rượu mừng em.

Thôi, các anh chúc hai em trăm năm hạnh phúc. Chồng nổi tiếng lẫy lừng, vợ sinh con ngoan ngoãn, ở nhà nuôi con và đừng có thêm viết báo nữa. Từ nay, các anh chỉ muốn nhắc tới em như một người vợ hiền, người mẹ nhân nại và hơi hơi ghen một tí thôi. Hạnh phúc đang ở tâm hồn. Hãy giữ chặt, em gái Lam Thiên Hương.

MẮT CHÍNH NGHĨA

Quả là đáng buồn cho những người đã ủng hộ cuộc tranh đấu chính đáng «đòi quyền sống» của anh em TPB, khi thấy đối với thiếu số TPB hoặc bồng bột quá khích, hoặc vô tình bị lợi dụng, đã dựa vào cái «quyền sống» của mình để đâm lên trên cái quyền sống của kẻ khác. Trong phiên họp ở trụ sở Hội Phế Binh, sáng qua nhà văn An Khê, tức cựu Thiếu tá Nguyễn bình Thịnh Chủ tịch UBTD đã tỏ ý rất buồn rầu về những hành động mà ông gọi là «quá khích và lũng đoạn» của nhóm TPB. Bộ theo ông thì «nhóm này đã Jung tung tui làm cản và du đảng vùng Chợ Lớn để đi cất nhà rồi làm tiền thiên hạ và bắt các phòng ngủ, nhà hàng phải đóng thuế cho họ, khiến dân chúng phải kêu than không ít».

Tình trạng này, nếu không do chính miệng ông Chủ tịch UBTD Thượng Phế Binh phát ngôn thì không ai muốn tin, nhà báo đâu có biết cũng không dám nói.

Nhưng chính lời phát ngôn đó càng làm cho thiên hạ thấy rằng Chính Phủ của Đại tướng Khiêm hữu hiệu «làm được việc» đến mức độ nào. Du đảng mượn thể TPB đi làm tiền phòng ngủ mà Chính phủ cũng chịu là loạn đến nơi rồi.

Có điều TH xin can nhóm anh em TPB quá khích đã bị chính chủ tịch UBTD tố và phơi bày tình trạng bê bối ra trước mặt báo chí. Ngưng tay lại đi bà con. Chớ có thấy được chặn lần đầu, thấy ông Chính Phủ sợ bỏ chạy làm tới hoai. Chì em buôn bán chợ Bình Tây hôm rồi đã đứng lên bảo vệ quyền sống như thế nào, thiên hạ đều thấy cả. Và hẳn là thiên hạ cũng sẽ bắt chước cái lối tự bảo vệ quyền sống đó. Đến nước ấy thì luật rừng sẽ được áp dụng mà khi luật rừng đã được dân chúng áp dụng với anh em, hẳn là có chuyện chẳng lành về phía chúng ta đấy.

Vừa mắt chính nghĩa vừa thiệt vào thân, nhờ anh em nghĩ lại tí.

(T.H — X.D)

MẶT TRỜI NHỎ

Mặt Trời Nhỏ, cuốn sách viết về hòa bình, về hòa giải dân tộc, về tình yêu của người Việt quốc gia và.. Giải Phóng của Duyên Anh đã xuất bản... Sách in đẹp. Có tí hình ảnh tác giả. Giá 150 tí. Nhà Đờng Nai tổng phát hành.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số rod. Một tháng 40d. Một năm 480d.